

[Jørgen Jensen]

kommer flere og flere i arbejde, når man selv er sorteret fra eller endnu ikke har fundet nåde for arbejdsgiverens øjne, uanset om grunden til frasorteringen var, at uddannelsen ikke slog til, eller at fysikken ikke svarede til de krav, som arbejdet stillede, eller at man f. eks. stod på sin ret som arbejder.

Adskillige af de arbejdsnedlæggelser, man nu kalder ulovlige, men som man tidligere kaldte overenskomststridige, viser, at ikke engang sikkerhedsrepræsentanter og tillidsfolk er sikret imod uhyrlige overgreb. Det er en kendsgerning – selv om vi måske først skulle diskutere det under debatten i morgen – at Danmark har en såkaldt politisk frihed, der i den offentlige debat giver den enkelte ret til at bruge kraftudtryk imod regeringen og også imod en statsminister. Men hvis en arbejder stille og roligt på sin arbejdsplads veldokumenteret og sagligt siger, at arbejdsgiverens arbejdsmetoder er forkerte eller måske endda livsfarlige, så har arbejdsgiveren en grundlovssikret ret til at fratage den pågældende mulighed for at være beskæftiget. Det siger også noget om situationen, som den er i Danmark.

Hertil kommer, at påstanden om det øgede antal beskæftigede personer ikke er rigtig. Arbejdsministeren ønsker en bedre statistik, bliver der sagt heroppefra, men man kan frygte for, hvad den skal bruges til, når man ser den nuværende anvendelse af statistikmaterialet. Vi ved i dag, hvor mange erhvervsaktive der er, vi ved, hvor mange der er under uddannelse, syge eller på pension. Vi ved altså, hvor mange der egentlig havde ret til at melde sig til arbejdsmarkedet med krav om en meningsfyldt uddannelse.

Vi brugte denne viden i 1960'erne og i 1970'erne, da vi havde fuld beskæftigelse og dengang ønskede flere ud på arbejdsmarkedet. Da byggede vi børnehaver og propagerede for, at alle skulle have et arbejde af hensyn til samfundsmæssige interesser og af hensyn til den menneskelige udvikling, ligesom man sagde, at det var fremmede for ligestillingen mellem kønnene, at alle havde et arbejde. Men i dag har vi helt glemt denne agitation og også det talmateriale, vi havde. Sandheden er jo, at det, der bringer antallet af beskæftigede personer i vejret, er det øgede antal deltidsstillinger, som ganske rigtigt omfatter mange kvinder, hvoraf sikkert en hel del er blevet tvunget til at tage arbejde,

fordi manden er blevet arbejdsløs. Men omregner vi deltidsstillingerne til fuldtidsstillinger, er der ikke tale om en stigning, men om et fald i beskæftigelsen. I 1972 var der beskæftiget omregnet i fuldtidsstillinger 2.181.398 personer. I 1976 var tallet 2.147.530 personer, altså et fald på 33.000 i denne periode. Derfor er det en urimelig og falsk agitation, når man fra regeringens side taler om, at der er flere beskæftiget nu, end der var, før krisen satte ind.

Vedrørende de mange ubesatte stillinger, som navnlig fremskridtspartiet kører frem med, så er arbejdsløshedsstallet i dag mere end 200.000. Der blev i 1976 nyanmeldt 221.000 ledige pladser, og heraf var der 1.000, som ikke blev besat, altså mindre end ½ pct. Når vi ved, at der herimellem både er højtlojnnede stillinger og stillinger, som ikke opfylder de mest elementære krav til sikkerhed og løn, bliver det i virkeligheden under ¼ pct. af de ledige pladser, som ikke bliver besat. Arbejdsløsheden er desværre alt for reel og stabil til, at den kan manes i jorden ved talfuskeri. Ingen burde heller undre sig over, at med den ret, arbejdsgiverne har til at sortere arbejdskraften og anvende dem, der er mest givende efter deres opfattelse, vil vi få, som også ministeren sagde, titusinder, der er langvarigt ledige. Det er vor opfattelse, at der sikres ikke en løsning på dette, uden at der gribes ind over for arbejdsgiverens ledelsesret, og her er ingen mellemvej mulig, således som vi f. eks. så ved lovgivningen i sidste uge.

Ministeren siger, at forespørgeren har den opfattelse, at det hjælper bare at fjerne 26 ugers reglen. Nej, det har jeg ikke. Jeg er af den opfattelse, at det eneste, der radikalt hjælper, er at sikre arbejdstilbud til alle. Men vi siger også her og nu, at det hjælper heller ikke blot at lade hænderne ligge i skødet og ikke foretage sig noget. Det er nødvendigt at sikre, at anvisning og antagelse af arbejdskraft også kommer ind i den faglige kamp, ellers fjerner man ikke langtidsløsheden. Man kan skjule den, men fjerne den gør man ikke på den måde, man hidtil har regeret på.

Kommunisterne har gentagne gange dokumenteret, at den egentlige årsag til krise og arbejdsløshed er det modsætningsfyldte og planløse samfundssystem, vi har. Vi har også forslag til her og nu at bekæmpe arbejdsløsheden, men det er en kendsgerning, at samt-